

KokTél Ősz

Az emlékcafatok az eszemből
még fürdőznek a nyárban,
de nem tudom kiverni a fejemből,
ahogy az ősz kivette a naptejet a kezemből,
és megfürdött egy csepp ökörnyálban.
Megtörölte magát a fák levelével.
Addig a nyár a kályhákba költözött,
így az utcánál is olcsóbb helyet bérel,
mialatt a táj szebbnél szebb színekbe öltözött.

Aztán
láttam, ahogy beleöntötte a telet
egy színig telt pohárba.
Láttam, ahogy jégcsapról engedél bele jeget,
és hogy ne vesszen kárba,
belefacsartad a sarkon talált whiskysüveget.
Ha a kályha nem, az majd ad meleget!
Ahogy szórtál rá porcukrot is, eleget,
ahogy tettél rá szívószálat,
ami füstfelhőket ereget...

Tü-kör

Előre tudod, kit fogsz látni,
mégis belenézel,
ma is ugyanaz a száj, orr és szem,
ami beleképzél
ebbe a kísérteties
hasonlóságba.
Hogy te tényleg ott állsz,
magad előtt,
utánozva a túloldalt,
játszod meg az előkelőt,
és már te sem tudod,
hogy valójában melyik is vagy te...
csak bámulod magadat,
más akarsz lenni,
de itt túl kevés az akarat.

Előre tudod, kit fogsz látni,
mégis belenézel,
azt látod magad előtt,
ahogy Ő a valóságba beleképzél.
Akarod látni a haját,
hogyan áll,
vagy megvan-e még.
Akarod látni,
ahogy fényképezi magát,
és még most sem elég.
Akarod látni...
már te sem tudod,
kit akarsz látni.
láthatatlan vagy.

Előre tudod, kit fogsz látni,
és belenézel,
csak te vagy a tükörben, és nem
az, aki beleképzél.
Sétálj ki a tükörből,
és meglátod a valóságot,

a tűvel kirakott körből
agyonszurkált új világot.
Ekkor kilépsz magadból,
és egy mozdulat nélkül összetöröd.
Darabokban fekszel.

Előre tudod, kit fogsz látni,
mégis belenézel,
azt, ahogy a darabokra tört
valóság beleképzél.
Mozaikokban fekszel,
és csak annyit mormolsz:
így már tetszel, így már tetszel.